

๕

“ แมวนำโชค ”

เมื่อแรกที่คุณเขียนมาอยู่ที่ศรีราชาใหม่ ๆ บ้านนี้ดูรกร้างเพราะถูกทิ้งมานานนับแต่คุณพ่อสามีตาย แม้จะมีคนเฝ้าก็ตามแต่ก็ไม่เหมือนเจ้าของอยู่เอง บ้านนี้คุณพ่อสามีรักมาก สมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่จะมาที่นี่แทบทุกอาทิตย์ แล้วก็ชวนน้อง ๆ ทั้งของท่านเองและของภรรยามาทานอาหารร่วมกันเป็นที่ครั้นเครง

ที่ว่าน้อง ๆ ของภรณยานั้น คือพวกหน้า ๆ ของสามี คุณยายของสามีมาลงหลักปักฐานอยู่ที่นี่ จึงมีบ้านของลูก ๆ อยู่ที่นี่ด้วย ส่วนคุณพ่อสามีนั้นเพิ่งจะมาซื้อภายหลังจากคำชักชวนของคุณยาย เพราะที่นี้อากาศดีกว่ากรุงเทพฯมาก อาหารอุดมสมบูรณ์ ที่ดินก็ราคายังไม่แพง ตอนนั้นที่สิบไร่ซื้อไว้เพียงสี่หมื่นบาทเท่านั้น นึกไม่ถึงเลยว่าเดี๋ยวนี้จะขึ้นไปถึงไร่ละสองสามล้านไปแล้ว

เมื่อแรกซื้อนั้นก็ยังเป็นที่ยกร้าง คุณพ่อลงทุนหักล้างถางพงด้วยตัวเอง เวลามาจากกรุงเทพฯก็มาค้างบ้านน้องของคุณแม่ พอตื่นเช้าก็แบกจอบแบกเสียม ถังน้ำ อุปกรณ์ทำไร่ทำสวนสารพัด เดินมาที่ที่ ระหว่างทางเห็นมูลควายก็เอามือกอบใส่กระป๋องมาด้วย ต่อมาจึงค่อย ๆ ขุดบ่อ ปลูกบ้าน และต่อเติมบ้านมาเรื่อย ๆ ด้วยเหตุนี้ คุณพ่อจึงผูกพันกับบ้านนี้นักเพราะสร้างมากับมือ ตอนเจ็บหนัก ๆ ได้บอกกับสามีผู้เขียนว่า อยากให้ต่อห้องนอนข้างล่าง คุณพ่อจะมาอยู่และจะมาตายที่นี่

เมื่อตอนที่ผู้เขียนมาทำงานที่ศรีราชาใหม่ ๆ เมื่อสิบปีที่แล้วนั้น ได้จ้างคนตัดหญ้าในสนามรอบ ๆ บ้านเพื่อกันงู ส่วนที่ในสวนนั้นยังไม่มีปัญญาทำ รอบ ๆ บ้านก็หาต้นไม้ดอกไม้มาปลูก ของเก่าที่คุณพ่อปลูกไว้ก็ตกแต่งให้ดูดี แล้วก็พบปัญหาว่า ที่ศรีราชานี้หาซื้อกระถางปลูกต้นไม้ยากมาก ที่มีก็ราคาแพงเหลือเกิน ผู้เขียนเคยทำงานแถวปากเกร็ดรู้ราคากระถางดินเผาอยู่ จึงเกิดความคิดที่จะทำร้านขายกระถางต้นไม้ แล้วก็จะได้ขายต้นไม้ไปด้วยเลยไหน ๆ ก็ชอบปลูกต้นไม้อยู่แล้ว สามีก็เงินจากหน่วยมาปลูกบ้านหลังเล็ก ๆ บนที่ดินผืนติดกับที่บ้าน ที่ผืนนี้มีพื้นที่ประมาณหนึ่งไร่ โฉนดอยู่ในชื่อของคุณแม่สามี ตอนที่จะปลูกบ้านนั้นสามีขอให้คุณแม่เซ็นรับรองกับเทศบาลตำบลอนุญาตให้ปลูกบ้านได้ แต่คุณแม่กรุณาโอนยกให้สามีเลยทั้ง ๆ ที่คุณพ่อเป็นคนซื้อและเคยปรารภกับน้อง ๆ ของท่านว่าจะยกที่ผืนนี้ให้กับหลานคนหนึ่ง แต่คุณแม่ ในฐานะภรรยาของคุณพ่อ แม่ของลูกสี่คน เป็นผู้จัดการ

มรดกตามกฎหมายและมีชื่อเป็นเจ้าของในโฉนด ดัดสินใจยกที่ดินนี้ให้สามีซึ่งเป็นลูกชายคนโตโดยท่านก็มีเหตุผลของท่าน เหตุผลอย่างไรผู้เขียนไม่ควรกล่าวต่อสาธารณะ แต่น่าเสียใจที่คุณแม่ก็ไม่สามารถอธิบายเหตุผลของท่านให้ญาติพี่น้องลูกหลานคนอื่น ๆ ทราบได้เพราะหลังจากนั้นไม่นานนักท่านก็เหมือนคนชราทั่วไปคือ “หลง”

ราคาบ้านตามแบบที่น้องชายสามีเขียนให้ นั้น ราคาประเมินแสนห้าหมื่นบาท เราหาผู้รับเหมาได้ในราคาระนั้น แต่ไป ๆ มา ๆ ผู้รับเหมาเบิกเงินไปเรื่อย ๆ แต่ไม่เอาไปจ่ายให้ลูกน้อง แล้วก็ทิ้งงานหนีไปดื้อ ๆ ของที่เอามาสร้างก็ไม่ตรงตามมาตรฐานที่ตกลงกันไว้ ต้องเสียเงินไปจ้างช่างอื่นมาเก็บงานจนเสร็จ กลายเป็นเรือนหลังนี้ดัดเดี่ยวราคาตั้งสองแสนกว่า

แล้วก็ได้เวลาเปิดร้าน ถือเอาฤกษ์สะดวกตรงกับวันเกิดหลานสาวคนโตที่ผู้เขียนเคยเลี้ยงมาคู่กับลูกสาว พอติดตอนนั้นได้คนสวนมาใหม่ พอจะมีความรู้งานปูนงานช่าง จึงให้ทำบ่อปลา ภูเขา ทางเดิน ทางน้ำตก ตกแต่งสถานที่ร่มรื่น น่าดู สามีเป็นนักเล่นกล้วยไม้ไทยสะสมมานับสิบปี ก็เอามาตกแต่งตามต้นไม้ตามเขา เวลาออกดอกก็สวยงามแปลกตา ปรากฏว่ากิจการเจริญรุ่งเรืองดีมาก ขนาดร้านเปิดเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ ยังขายได้ประมาณวันละสองพัน มีบางวันที่รายได้พุ่งกระฉูดขึ้นไปถึงสี่พันกว่า เรียกว่าช่วยกันขายสองคนแม่ลูกไม่ได้หยุดตั้งแต่เข้ายื่นยื่น กระถางนั้นเราสั่งมาจากปากเกร็ดแล้วขายเอากำไรเพียงน้อยนิดเพื่อจะได้มีคนปลูกต้นไม้มาก ๆ บางครั้งคนไม่ได้มาซื้อแต่ขอเข้ามาเดินดูและถ่ายรูปกล้วยไม้ก็ได้ไม่ว่ากัน เวลาเปิดร้านของเรา ๙:๐๐ - ๑๗:๓๐ น. แต่บางครั้งมีคนมากดกกริ่งเรียกแต่เช้าก็มี ปิดร้านเอาเกือบค่ำก็บอຍ ลูกค้าทุกคนเราถือว่าเป็นผู้มีเกียรติ เราจะห่อกระถางทุกใบกันแตก ชื่อใบเล็ก ๆ ใบเดียวหรือชื่อเป็นสิบ ๆ ใบก็ได้รับบริการไม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงมีลูกค้าประจำเพิ่มขึ้น ๆ

เรื่องราวสำคัญที่ช่วยเรียกลูกค้าที่อดจะกล่าวถึงไว้ในที่นี้ไม่ได้คือ

บุญพาฯ เข้าวันเสาร์อาทิตย์พอเราแต่งตัวเสร็จหยิบถุงกุญแจและเงินทอนเพื่อเตรียมตัวไปเปิดร้าน บุญพาฯก็จะวิ่งควบนำหน้าไปที่ร้าน ระหว่างเราเปิดร้าน จัดของ

บุญพาฯ ก็จะวิ่งไปทางนั้นที่ทางนี้ที่อย่างสนุกสนาน ลูกสาวของผู้เขียน ถึงแม้จะเป็นคนรุ่นใหม่ แต่ก็เชื่อโชคกลางถือเคล็ดถือยกเยอะแยะไปหมด ก็จะอุ้มบุญพาฯ ขึ้นมา จับมือช้ายกไว้ก็ไปทางหน้าประตูพร้อมกับพูด

“ ให้แม่กับพี่ชายดิบชายดิ้นะคะ ”

ให้ตายซีเราขายดีทุกวัน

เราเคยพูดกันเล่น ๆ ว่า ถ้าใครรู้เข้าขโมยบุญพาฯไปเป็นตัวนำโชคละก็
แย่เขี้ยว

กระถางใบไหนที่เราสั่งซื้อมาแพง ๆ คิดว่าจะขายไม่ได้ พอบุญพาฯลง
ไปนอนสักประเดี๋ยวเดียวก็จะมีคนเข้ามาขอซื้อทุกทีไป เพราะฉะนั้น เพื่อไม่ให้
เสียเวลา ถ้าอยากขายกระถางไปไหน ลูกสาวก็จะอุ้มบุญพาฯใส่ลงไว้ตรงนั้น มันจะ
ลุกขึ้นมาทำตาโต ๆ ทำหน้างง ๆ แต่ก็มักจะไม่ค่อยขัดใจพี่สาว บางครั้งก็นอนหลับไป
ในอ่างปลุกบัวอย่างสบาย เบื่อ ๆ ก็วิ่งจับผีเสื้อ แมลงปอ อยู่แถว ๆ นั้น

บุญพาฯ ถูกเลี้ยงมาด้วยความรักมันจึงไม่กลัวคน มันไม่เคยตบ ข่วน
หรือกัดใคร ทุกครั้งที่เล่นกับคนมันจะเก็บเล็บไม่เคยเปลือกลงเล็บแม่แต่ครั้งเดียว

ลูกค้าคนไหน หรือเด็ก ๆ ที่เข้าร้านจะเล่นกับบุญพาฯ มันก็จะหยอกล้อรับแขกเป็น
อย่างดี เป็นที่ติดอกติดใจกันนักหนา

บุญพาฯเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าคนแปลกหน้าเข้ามาทำไม แล้วแม่หรือพี่
จะทำอะไรกับคนเหล่านั้น มีอยู่วันหนึ่งผู้เขียนอยู่ร้านลำพังเพราะลูกสาวเข้าไปหาหมอ
ที่กรุงเทพฯ ระหว่างไม่มีลูกค้าผู้เขียนมักจะไปนั่งเพาะต้นไม้อยู่ด้านหลังหรือทำอะไร ๆ
ไปตามเรื่อง อยู่ ๆ บุญพาฯก็วิ่งมาหาแล้ววิ่งกลับไปหน้าร้านตามเดิม ผู้เขียนนึกว่าบุญ
พาฯวิ่งเล่นธรรมดาจึงไม่ได้สนใจนัก แต่เมื่อไม่เห็นแม่ตามไปบุญพาฯก็วิ่งกลับมาเอา
มือแตะขาแม่เบา ๆ แล้ววิ่งกลับไปอีกก็พอดีลูกค้าเดินสวนเข้ามาจากหน้าร้าน

บุญพาฯวิ่งมาตามแม่ตัวเอง

ระหว่างที่แม่กับพี่อยู่บ้านบุญพาฯจะไม่ไปไหนไกล วันเสาร์อาทิตย์เปิด
ร้าน บุญพาฯก็จะวิ่งเล่นอยู่บริเวณร้าน เที่ยงก็กลับมาทานกลางวันที่ร้านพร้อมแม่
และพี่ แล้วก็นอนหลับสักงีบ ตื่นขึ้นมาก็วิ่งเล่นต่อ ดึกกึ่งกำลังจะหลับไปตาม
เรื่อง ตกเย็นพอแม่กับพี่เริ่มปิดร้าน บุญพาฯก็จะนั่งมองจนเราเสร็จ

“ ไป บุญพาฯไป ”

แล้วบุญพาฯ ก็จะวิ่งนำเรากลับบ้าน

คำว่า “ ไป ” เป็นอีกคำที่บุรุษพาเรียนรู้ ทันทิที่ได้ยินพ่อ แม่ หรือพี่
พูดคำนี้ บุรุษก็จะวิ่งมาหาทันทิ ทำท่าว่าจะได้ไปไหนสักแห่งอย่างตื่นเต้น
หรือไม่ก็จะวิ่งนำเราไปที่ไหนสักแห่งที่เราทำเป็นกิจวัตรอย่างเช่นการเปิดปิดร้านนี้แหละ